

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 19/10/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

GIẢI THÍCH LÝ DO CỦA KIẾP VẬN

(BÀI 2)

Chúng ta tưởng rằng kiếp vận của một con người, của một gia đình và của một thế giới là do ai đó có quyền năng xoay chuyển. Nhưng thật ra, đó đều là do chính mình!

Tâm hạnh “*tự tư tự lợi*”, luôn tôn người lợi mình, mà ngày ngày chúng ta đang phát triển là nguyên nhân phát sinh ra mâu thuẫn và xung đột. Thiên tai nhân họa cũng đều từ khởi tâm động niệm của chúng ta.

Hôm qua, trên chuyến bay tôi về nhà, do trời trưa nắng gắt, một số người ngồi ở ghế phía đầu máy bay, không đi cầu thang trước mà chọn đi cầu thang sau để đi lên, vì cầu thang sau có mái che, đã khiến lối lên tắc nghẽn hơn 10 phút. Mọi người thử nghĩ xem, đó có phải là “*tự tư tự lợi*” không? Chỉ cần một ý niệm “*tự tư tự lợi*” đã làm chướng ngại thậm chí tổn hại người khác.

Từ câu chuyện nhỏ này, hãy liên tưởng đến những việc lớn hơn rằng, nếu ta làm chướng ngại việc phát triển Văn hóa Truyền thống hay phát dương quang đại Phật pháp thì tội này có nhỏ không?

Lỗi lầm này không hề nhỏ nếu ta vì tư lợi cho bản thân mà gây nên chuyện. Hòa Thượng nói: “***Bạn tưởng bạn ngày ngày tạo ra vô lượng công đức mà ngờ đâu, bạn đang tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp, vậy thì, bạn không bị chướng ngại thì ai bị chướng ngại?***”.

Phật nói: “*Chúng sanh si mê*”, trong sự vô tình hay cố ý, phạm rất nhiều sai lầm. Nếu không chịu học tập hoặc lơ là việc học hoặc không bình lặng lại thì không thể phát hiện ra mình đã sai phạm.

Hòa Thượng nói: “***Tổ sư Ấn Quang, thân là Tổ sư Tịnh độ, nhưng lại tích cực đề xướng sách “Liễu Phàm Tứ Huấn”, “Cảm Ứng Thiên” và “An Sĩ Toàn Thư”. Ba bộ sách nhằm giúp người tin sâu nhân quả và hiểu được cách tích thiện để cải tạo vận mệnh.***”

Nếu người học Phật pháp, tiếp nhận và làm đến nơi đến chốn thì thật là tốt. Nhưng thực tế, tập khí, phiền não và vọng tưởng của người tu học càng ngày càng lớn. Họ vẫn là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, chìm đắm hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Phật pháp không còn cứu kịp, cho nên, Tổ Ấn Quang đã hạ thấp xuống một mức để họ tin sâu nhân quả, biết tích thiện, tích công bồi đức thì may ra còn có thể cứu.

Hòa Thượng cho biết: **“Tịnh tông Học hội trong những năm gần đây chỉ đề xướng việc làm tốt Tam Quy, Ngũ Giới, Mười Thiện”**. Nếu làm được thì giúp họ không rơi vào ba đường ác, ngược lại, ba đường ác rất khó tránh.

Ngài khẳng định là: **“Chúng sanh thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”**. Thích nghe khuyên nghĩa là họ phải thật sự nghe lời Phật, Thánh Hiền dạy và thực tiễn điều được học vào cuộc sống. Thế nhưng ngày nay, chúng sanh thích nghe gạt, nghĩa là ai đó nói chỉ cần làm như thế này thôi, không cần phải khổ công tu hành, là họ rất thích, liền chạy theo ngay với vọng tưởng triền miên và tham dục tràn đầy. Thậm chí, còn bị lừa chí mạng khi chạy theo người nói là chỉ cần bảy ngày là đạt nhất tâm bất loạn.

Cả người bị lừa lẫn người lừa kia đều không bị làm sao cả. Giống như người nói dối hoài mà chẳng hề bị cắc lưỡi nên mai lại nói tiếp, chứ nếu nói dối mà bị đứt một khúc lưỡi thì khiếp sợ chẳng ai dám nói. Tuy là vậy, nhưng lưới trời không sót lọt một mảy bụi nào. Gieo nhân tốt thì gặt quả tốt, gieo nhân xấu nhất định gặt quả xấu. Báo chí gần đây cũng đưa tin nhiều doanh nghiệp lớn làm những việc sai trái, tưởng che lấp được nhưng đều bị phanh phui, vướng vào lao lí.

Người xưa có câu **“Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ”**. Đây là khí phách của người quân tử - Thánh Hiền thế gian. Thánh Hiền xuất thế gian còn cao hơn nữa, không chỉ hành động mà ngay cả khởi tâm niệm, cũng không khởi.

Ba bộ sách Tổ Ân Quang đề xướng đều không phải sách của nhà Phật nhưng dụng ý của Ngài là để cứu vãn kiếp nạn hiện tiền của chúng sanh.

Kiếp nạn là do con người tạo thành, là tâm của ai tạo thành vậy? là tâm của chính mình tạo thành. **“Kiếp nạn này có thể được cứu khi chúng sanh tiếp nhận Liễu Phàm Tứ Huân, Thái Thượng Cầm Ứng Thiên và An Sĩ Toàn Thư”**, Hòa Thượng nói và khẳng định: **“Người xung quanh ta mà làm bất thiện tạo kiếp nạn thì chính mình cũng theo đó mà bị nạn”**.

Cho nên, trong thế giới cộng sinh này, không thể có ý niệm **“độc thiện kỳ thân”**, tức là chỉ làm tốt cho bản thân, mà cần phải sách tấn mọi người cùng làm tốt thì mới khuyến khích hoàn cảnh xung quanh mình tốt lên. Ý niệm cho rằng con mình thì mình cố gắng dạy cho tốt, còn con thiên hạ thì mặc kệ, là ý niệm sai lầm, bởi vì trẻ xung quanh hư hỏng sẽ ảnh hưởng con mình hư hỏng theo. Đây chính là cộng nghiệp.

Hòa Thượng chỉ dạy: **“Tuyệt đối, không nên đem lỗi lầm này đùn đẩy cho người khác. Mình phải có ý niệm rằng việc tốt là người khác làm, còn việc xấu nhất định là do chính mình.”**

Có ai có ý niệm đó không? Ai cũng dành lấy cái tốt, thậm chí chưa làm tốt đã tranh phần tốt về mình. Tôi từng nghe nói có một người thiết kế quy trình vận hành điện, nhưng quy trình đó đã bị giám đốc lấy thành của anh ta. Anh ta được khen thưởng, suy tôn còn người viết ra quy trình thì bị anh ta hạ bệ.

Tại sao phải nhận việc xấu là tại chính mình? Là để biết mình làm còn chưa tốt! Tổ Ấn Quang đã từng dạy rằng xem tất cả chúng sanh là Phật, Bồ Tát, còn riêng mình là phàm phu. Nếu mình thấy mình làm chưa tốt thì mình phải nỗ lực nhiều hơn, nếu mình thấy mình làm tốt rồi thì thường mình sẽ không nỗ lực nữa.

Hòa Thượng khuyên rằng: **“Mình phải cảm thấy chính mình tu hành chưa có lực, tu hành chưa đúng pháp, cho nên mới tạo thành hiện tượng y báo (hoàn cảnh chúng ta đang sống) không tốt này. Thay vì như người ta trải qua mỗi ngày là một ngày vui, thì mình lại trải qua mỗi ngày là một ngày đối đầu”**. Ngài khẳng định là ngày ngày sống trong tâm cảnh u buồn như vậy, không bị ung thư mới là lạ, còn bị những bệnh nan y là chuyện bình thường. Suốt ngày u uất thì làm sao mà không bệnh.

Hòa Thượng khuyên chúng ta phải chân thật có tâm **“Đại Từ Bi”** (tức là tình yêu rộng lớn), phải có **“Đại Trí Tuệ”** (tức là trí tuệ rộng lớn) và phải từ nơi chính mình mà chuyển đổi. Mình phải dùng tâm **“Đại Từ Bi”** với chính mình. Mình thử nghĩ xem nếu bản thân, mãi bắt tài vô dụng thì mình có từ bi, yêu thương với chính mình hay không? Người xưa từng dạy: **“Quan trọng là ta có làm hay không? Đừng bao giờ chờ xem người khác có làm hay không?”**

Một ngày làm việc của tôi, ngàn ngày như một ngày, không có giờ trống, luôn là làm việc tấp nập và đúng giờ giấc. Thức giấc buổi sáng là cảnh giác ngay: **“Đã đến giờ chưa?”**. Khi đồng hồ reo 3g40 thì không được phép nằm thêm một, hai hay ba phút, bật dậy ngay. Tất cả đều phải nỗ lực cố gắng bởi con người đâu phải là cái máy, ần nút là chạy đâu.

Hòa Thượng nói: **“Phải chuyển đổi từ nơi chính mình, chính mình đã chuyển đổi rồi thì thân tâm thế giới nghĩa là tất cả hoàn cảnh xung quanh chúng ta, cũng đều được chuyển đổi”**. Nhà Phật có câu: **“Tâm thanh tịnh thì thân thanh tịnh, thân tâm thanh tịnh thì thế giới liền thanh tịnh”**. Đây chính là nội học, chính là phải làm từ nơi nội tâm của chúng ta.

Các nhà dự ngôn trên thế giới, thậm chí Không tiên sinh trong Liễu Phàm Tứ Huân, đều cho rằng tất cả tai nạn là sự an bài của Thượng Đế, nhất định không thể thay đổi được, và rằng do chúng sanh tạo ra ác nghiệp, đã chọc giận Thượng Đế, nên Thượng Đế trừng phạt.

Không phải như vậy. Thượng Đế cũng có tâm **“Từ”**, **“Bi”**, **“Hy”**, **“Xả”**, phải có **“Tứ Vô Lượng Tâm”** mới làm được Thượng Đế. Hãy cùng suy xét xem hằng ngày, ta vui là ta làm hay Thượng Đế làm? Ta buồn, khó chịu là ta làm hay Thượng Đế làm? Tất cả là ở khởi tâm động niệm của chính mình

Hòa Thượng nói: **“Đây là họ chỉ biết cái lẽ đương nhiên của nó, mà không biết lẽ sở dĩ nhiên của nó”**.

Đạo lý **“dĩ nhiên”** trong kinh Phật nói được rất thấu triệt: Những thọ nhận nhỏ nhất của mình, hay mở rộng hơn là thọ nhận của tất cả chúng sanh trên thế giới này, đều từ

nơi khởi tâm động niệm của mình mà ra. Có nghĩa là những tai nạn mà mình chịu, hay chúng sanh trên thế giới phải chịu, là do chính mình tạo, gọi là tự tác tự thọ - nghĩa là tự mình làm tự mình chịu chứ không phải là sự an bài của Thượng Đế.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta quan sát lịch sử, thấy tai nạn diễn biến ngày một phức tạp, càng lúc càng mãnh liệt hơn, lần sau luôn mạnh hơn lần trước”**. Năm nay, mưa gió thất thường, ngập lụt triền miên, trên thì sạt lở đất dưới thì ngập. Đây là do lòng người quá tham, chặt phá cây rừng, kể cả rừng bảo tồn, rừng quốc gia nghiêm cấm. Vậy thì làm sao mà con người không bị kiếp nạn.

Ngài chỉ dạy: **“Khi con người càng nâng cao tự tư tự lợi, thì càng lúc càng không cho mình con đường sống”**. Mình sẽ đưa thế giới này về **“Đồng quy u tận”** - nghĩa là sẽ không tồn tại. Đây là trí tuệ của nhân loại và kết quả sự phát triển của khoa học tạo thành.

Nhà Phật và các tôn giáo trên thế gian đều khuyến khích người ta phải yêu thương, bao dung, tha thứ và phải chuyển đổi ngay nơi chính mình. Nếu một gia đình có các thành viên biết quan tâm, yêu thương, chăm sóc lẫn nhau, thì gia đình đó sẽ hạnh phúc. Làng xóm biết yêu thương, chăm sóc, hỗ trợ, giúp đỡ lẫn nhau, thì làng xóm đó rất hài hòa. Mỗi người ở mỗi quốc gia cũng làm như vậy thì một quốc gia đó sẽ rất hạnh phúc.

Hôm qua, trên chuyến xe từ máy bay về nhà ga, tôi thấy hai, ba bạn trẻ, biết nhường ghế cho người già. Thật là ấm cúng và đầy tình người! Chúng ta là người học Phật, học đạo đức Văn hóa Truyền thống thì cũng phải làm được như vậy với tâm cung kính và chân thành, chứ không như thế gian là làm bằng vẻ bề ngoài để chứng minh mình là người biết điều.

Mỗi sáng thức dậy, ý niệm đầu tiên là phải nghĩ cho người khác thì khởi đầu một ngày mới rất là thoải mái. Còn nếu là ý niệm **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”**, thì ngày đó là ngày đại họa.

Tôi thấy rất nhiều người sáng sớm đã **“tham sân si”** thì cả ngày đó **“tham sân si”**; mỗi ngày đều như vậy thì một tháng qua đi là **“tham sân si”**; mỗi tháng đều như vậy thì một năm qua đi là **“tham sân si”**. Có một chị kể với tôi về con giận của chị ấy là luôn đập điện thoại. Nếu như vậy thì chị ấy có dùng kem gì đi nữa cũng không đẹp bởi chỉ là thoa ngoài da, trong khi, mỗi lần sân giận lại tích tụ độc tố trong người.

Khởi đầu ngày mới của chúng ta là **“tự tư tự lợi”** thì ngày đó chúng ta sống trong sợ được, sợ mất hay nói rõ hơn, là sống trong sự bất an, vậy thì làm sao có được **“nhân sanh hạnh phúc”**. Muốn có được, thì từ sáng đến chiều, hãy chỉ nghĩ cho người khác!

Phật, Bồ Tát đẹp như vậy là do tất cả việc làm của các Ngài đều vì chúng sanh phục vụ. Đừng nên nghĩ rằng chỉ có Phật, Bồ Tát mới làm được, hãy nhìn vào các tấm gương đức hạnh Việt Nam thì sẽ thấy.

Khi giặc Nguyên kéo sang xâm lược nước ta lần thứ hai (năm 1285), vua Trần Nhân Tông giao cho Trần Hưng Đạo làm Tiết chế, thống lĩnh toàn bộ quân đội. Một hôm, đoàn quân của Trần Hưng Đạo từ Vạn Kiếp về Thăng Long, thấy một thanh niên ngồi đan sọt bên vệ đường. Mặc quân lính quát tháo, anh chàng vẫn không để ý. Lính

bực mình, lấy giáo đâm thủng đùi, chàng thanh niên vẫn thản nhiên ngồi đan sọt như không có chuyện gì xảy ra. Đến lúc, Trần Hưng Đạo tới và hỏi vì sao không tránh đường, chàng trai mới ngược nhìn lên, vội vàng chấp tay làm lễ và giải thích rằng: “*Tôi ngồi ở đây đan sọt, nhưng bụng thì lo nước nhà bị quân Nguyên tàn phá, óc mải nghĩ kẻ chống lại chúng. Vì vậy, đại quân của tướng quân kéo tới, quả thật tôi không biết gì!*”. Chàng trai ấy chính là Ngài Phạm Ngũ Lão

Mọi người phải chú ý chỗ này, sáng sớm cho đến chiều, mình nên khởi tâm nghĩ về Cha Mẹ, về Thầy Cô; nếu cô giáo thì nghĩ về học trò của mình, nghĩ về tương lai của các con. Chỉ cần như vậy thôi đâu cần gì lớn lao đâu./.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến
để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*